

svare for; men jeg skal sige det ærede Medlem, hvorledes man allerbedst kan staae sig ligeoverfor Rænkter; det er ved en fuldkommen ligefrem Nabenhed og Naivitet. Havde Regeringen ganske simpelt sagt: Er der intet Andet iveien, end at I ville see, hvorledes Indtægter og Udgifter stille sig, saa skulle I faae det at see, og havde saa Stænderne, efterat en Overfugt var dem forelagt, nægtet Skatten, ja, da havde der været en fornuftig og billig Grund til at bruge Selvtægt; men man greb til Selvtægten, før end man havde været lykkelig nok til at bevise, at det, der skete, udgik fra Rænkter og ond Villie og ikke fra en virkelig Opfyldelse af Borgerspligt og Erkjendelse af constitutionelle Rettigheder. Det er ikke min Mening her at ville føre noget Forsvar for Stænderforsamlingen, af den ganske simple Grund, at jeg i højeste Grad misbilliger dens Optræden, ikke for vor Skuld, men for dens egen. Jeg er overbevist om, at dersom jeg havde været tilstede i den samme Forsamling, saa skulde jeg med mine svage Kræfter have ledet den til at gjøre noget ganske Andet, som havde været langt bedre for dens Frihed og stillet den i en langt uafhængigere Stilling, end den er kommen. Dens Feil er Ukløgskab, Smaaligheder, Mangel paa Indsigt, og maastee ved Siden deraf det, som saa Mange lide af, en Dobbeltthed. Der er Mange, der ville Heelsiæten og dog ønske en indskrænket Stat; der er Mange, der ville have Slesvig selvstændig og dog ønske at indbrage det under Kongeriget; der er Mange, som ikke paa nogen Maade ville opgive Forsamlingen af 2den October 1855 og som dog holde for, at dens bedste Side er, at den ikke kan bestaae.

Jeg kommer nu tilbage til det Spørgsmaal: Har den ærede Minister nogen anden Fortolkning af Grundlovsindskrænkningens § 4 end den, som Rigsraadet uretmæssig har paataget sig at give? Jeg skal gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at Røstningen kunde finde Sted og rimeligviis maatte finde Sted paa en ganske anden Maade, den nemlig, at man ikke alene holder sig til den ene Deel af Bestemmelsen, som gaaer ud paa, at vi skulle tilsvare det, som Fællesforsatningsloven, udgaaet fra Kongen og Rigsraadet, paalægger os, men ogsaa til den anden Deel, der handler om

Forsalbstiden, og at man, naar man ikke vilde underkaste sig hvert Dieblif at undersøge, om der var Forsalbstid, det vil sige, hvert Dieblif søge Forskjellen mellem Indtægter og Udgifter, og derefter bestemme, om der var Trang, maatte komme til en Overenskomst med os ved at forelægge et Forslag om visse Betalings-terminer; lad os f. Ex. sige, at Beløbet forsaldt hver Maaned med $\frac{1}{12}$ eller, om der var Trang dertil, paa enkelte andre Tider af Aaret med et større Beløb, saa var § 4 fyldestgjort, og dersom noget Saadant var skeet, saa vilde ogsaa vor Stilling ligeoverfor den Mand, der forener en saa besynderlig dobbelt Person i sig, være mindre vanskelig. For at man ikke skal troe, at Noget af hvad jeg her har udtalt aabenbarer den allermindeste Mistillid til den ærede Ministers Moralitet, gode Villie, Retfærdighed og Duellighed, skal jeg endnu engang gjentage, at jeg ikke kender nogen Mand, som jeg anseer for at have gjort mig større Tjeneste og som jeg venererer mere end ham.

Der er et andet Punkt i den ærede Ministers Foredrag, som jeg nu skal omtale, og det er, at han har benægtet den Indflydelse, som hans Stilling ligeoverfor et saa indviklet Forhold som det, hvori han staaer til den anden Repræsentation, maa komme til at udøve paa ham. Behøver jeg at bringe i Erindring den Foranstaltning, der blev truffen, og som jeg strax erkjendte for nyttig og nødvendig, da vi vare nødte til at laane hos Fællesministeriet, fordi vi ikke kunde aftringe Fællesmagten en Kasselov, som var passende og rigtig, og derpaa grunder sig den hele vrangte Foranstaltning, at vi da maatte laane til meget høje Procent. Hvorledes vilde den ærede Minister nu være stillet i sin dobbelte Egenkab, dersom et lignende Tilfælde indtraadte; vilde han laane os af Monarchiets Kasse til lavere Procent, ifald vi ikke selv havde Penge i Kassen, og vilde han kunne forspare at gjøre det for de andre Landsdele, hvis Pengemidler han i et saadant besynderligt Samleie havde i sit Bærg. Jeg kunde erindre den ærede Minister om et andet Tilfælde, nemlig den forunderlige Contract, som var affuttet mellem ham og den, der fungerede som vor Finansminister, angaaende Jernbanen. Hvorledes skulde nu et saadant